

Олександр ПУШКО – молодий поет із Полтавщини. Народився 26 жовтня 1992 року в місті Зінькові, здобув там середню освіту. Нині – студент 3 курсу медичного факультету Вищого державного навчального закладу України “Українська медична стоматологічна академія”.

Член літературного об'єднання “Полтавські джерела” при Полтавській обласній організації НСПУ. Друкувався в обласних та всеукраїнських виданнях.

Переможець обласного літературного конкурсу “Собори душ своїх бережіть – 2010” та “Собори душ своїх бережіть – 2012”. Дипломант Малої академії наук України. Переможець Загальнонаціонального конкурсу “Українська мова – мова єднання” в номінації “Первоцвіт” (Одеса, 2010). Учасник Всеукраїнської наради молодих літераторів (Київ – Ірпінь, 2010). Лауреат ХІХ Всеукраїнського огляду-конкурсу Українського фонду культури “Нові імена України” (Київ, 2010).

Готує до друку свою першу збірку поезій “Завтра”.

* * *

Розламається берег
моєї ріки –
зашумлять сто вітрів
у печері
в печалі
засурмлять
защемлять
і погасять свічки
і засвітять свої
на новому причалі

на сувої доріг
причаївся едем
пролягла магістраль
на гранітні
скрижалі
віддалась
відбулась
наче цвіт хризантем
розсипається світ
із гірського кришталю

* * *

Приворожіть мене, клени,
Щоб я ще ходив сюди,
Щоб листя останнє черлене
Мої присипало сліди.
Останнє блаженне листя
У мене в руках жовтіло.
Слава Богу, я встиг відректися
Від скрипки із вашого тіла.

Як вечір у шибку стукне,
Як осінь запалить сквер,
Старі осоки посунуть
До лона сліпих озер.
І словом, і вірою, й хмелем

Мій келих на землю витече,
Як свічка зігріє стелю
І кіт усі сльози виплаче.

Лиш цвітом старої черешні
Мене біля себе держіть
Й востаннє, а може, вперше
Приворожіть, приворожіть!..

* * *

Ти в мені блукала.
Ти в мені блукала.
Ти вогнем робилася в мені.

Коли ніч дов'яже чорну павутину,
Ще на скронях в тебе не розтане сніг,
Наші сни загинуть без провини,
Щоби рястом сходить навесні.
Тіні у калюжах крутяться, як вихор.
Ряст зів'яв, щоб заново цвісти.

Ніч приходить тихо.
Ніч приходить тихо.
Ніч глядить невидимі мости.

БАБИНЕ ЛІТО

ці вечори – замріяні мужі –
у них зелені очі, як смарагди
а день стоїть на бабиній межі
і кидає під ноги тій троянду

мій ангел забирає в неї втому
жалі всі павутиною обвито –
вернулося вкотре додому
моє і бабине літо

* * *

Гортаю дні, як книжку, як сценарій,
Читаю осінь барвами ночей,

У неї, видно, очі темно-карі,
Бо погляд цей мої думки пече.

З'являються на світ останні свідки,
Стискає вечір щипцями ліхтар,
І виринають, начебто нізвідки,
Глибинні риби посивілих хмар.

Занурились в античні нетрі міста
Білоголові вигорілі айстри –
Нікому не потрібні благовісти
І благі вісті – у чужинським братстві.

* * *

Порозлягались асфальти сірі,
І як сказати, аби влучить в риму?
“Усі дороги ведуть до Риму”, –
Я, мабуть, виріс, бо в це не вірю.

Хай буде легко дубу старому,
Нехай не збреше остання ліра,
Бо кожному буде, справді, по вірі!
Бо всі дороги ведуть додому...

* * *

terra incognita –
вечору темно і тоскно
і від зятятості
збиті об щербинь коліна
тільки свіча
на давно позабутих руїнах
і ворожбитка стара
що колись виливала на воску

дощ оживляє
знеможені спекою ринви
дика любов –
на воді ненаписаним колом
білим вином
де розгнзуданий вечором холод
тихо підійде
й так само знаєцька нарине
погляд у небо
де хмари первинно прозорі
плавиться віск
наче сонцем обпечені соти
вперше
удруге
утретє
вдесяте
і всоте
осінь втопає
в безодні хмільних алегорій

* * *

Кожен сам у собі аксіома
Що зростає словами теплими

Визріває новими стеблами
Розставляє крапки і коми

Розставляє свої ікони
І вимолює власні зливи
Залишаючи слід курсиву
У листах, що на підвіконні

У листах, що до сонцесходу
Відреклися служити часу
І на Трійцю, а може, на Спаса
Будуть ранками в мені сходять

* * *

І річка вся мутна, і човен біля ніг,
на березі – Харон, тримає весла.
Я думаю, і падають на сніг
старі світлини, де минуле скресло.

Із раю слів лишилося бадилля.
– Старий Хароне, – Ти таки не зодчий.
Ніч витягне із лісу сухожилля,
то з дозволу Твого, тепер я змовчу.

Пробач, та біля Тебе я не стану –
біжу у край, в якому білі вежі,
де стоголосий сніг уже розтанув,
і Ти за мною тут уже не стежиш.

Хтось мовчки йде, хтось молиться Сварогу,
Аллаху, Будді... Хто проносить квіти.
А хтось освятить хрестиком дорогу –
щоб у мені собою одболіти.

* * *

Дощами прим'яло м'яту
А ми поміж краплями ходимо
Бо в сірих думках асфальту
Холодно

Це каміння доволі гостре
А цей холод либонь нетлінний
Тінь злилася зі мною вкотре
Опівдні

Ти ідеш манівцями пустель
Ти говориш мені услід
Що за мною колись поросте
Глід

Ти торкнешся його гілля
Тобі вчується майже крик
Тінь злилася зі мною і я
Зник

А за мною тікає холод
Сонце дихає глибше й глибше
І Данте десяте коло
Пише